

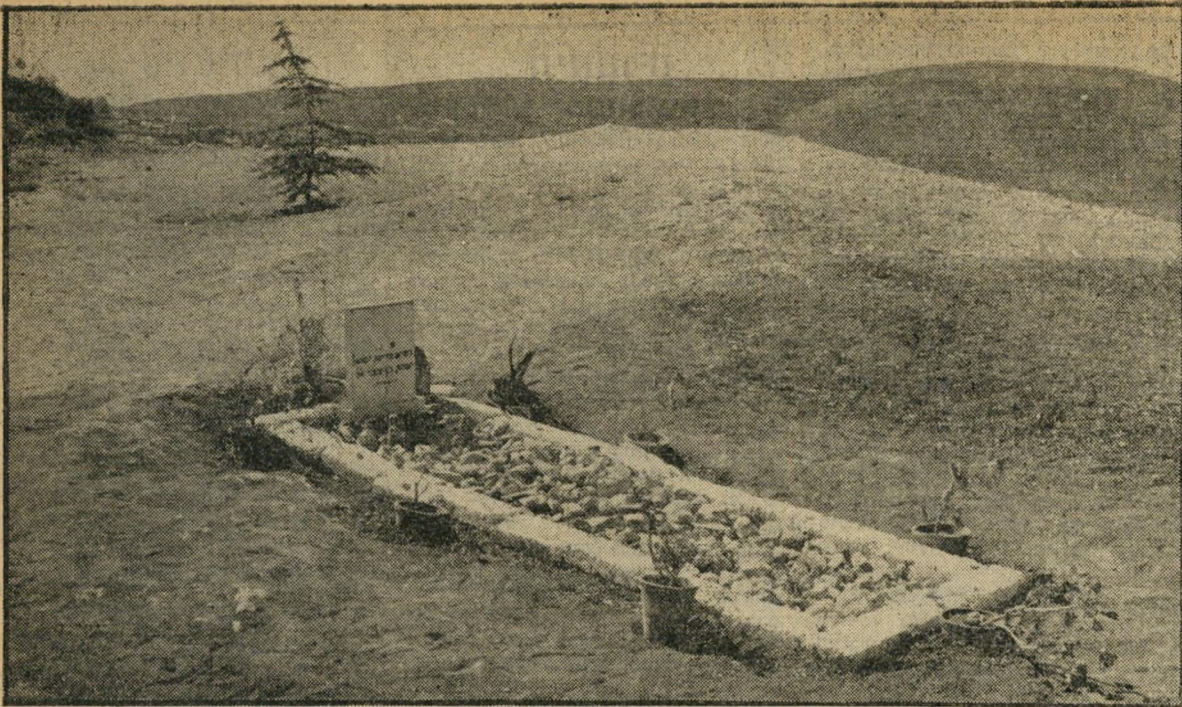
שרת המפקד

ישראלי, שחזר מביקור במזרח אירופה, הביא משם את הבדיחה האחרונה: "מה יהיה כתוב באנציקלופדיה הסובייטית, ב" מהדורה של שנת 2000, בערך כרושצ'וב? כלהלן: **כרושצ'וב, ניקיטה** — מבקר אמנותי ידוע בימי מאו טסה-טונג • תיירים שביקרו בירושלים הביעו את רצונם לראות את קברו של נשיא המדינה הקודם, **יצחק בן-צבי**. הם לא האמינו למראה עיניהם כאשר הביאו אותם להרהמנוחות הצביעו בפניהם על קבר בודד, מכוסה אבנים בלתי מסוידות ומוקף עציצים נבולים, עליו היה תקוע לוח עץ קטן. מארחיהם הודיעו להם כי זה קברו של נשיא בישראל • קרוב ל-שעתיים נאלץ שר-הבטחון של חוף-השנהג, **זיאן באני**, לעמוד בתחת בנין שגירות ארצו בירושלים. היה זה בטקס האימוץ של שתי בנותיו של אלוף-משנה איתאל עמיחי, שנספה עם רעייתו בתאונת-דרכים בארץ זו. שר הבטחון האפריקאי הגיע במיוחד לארץ כדי להשתתף בטקס זה, הביע עלידי כך את תודת מדינתו לסיוע הישראלי. ראש-הממשלה **לוי אשכול** הבטיח את בואו ל-טקס, אולם הוא לא הגיע במועד. אך מי כיוון שאשכול לא הודיע על ביטול השתתפותו, נאלצו המארחים להמתין לו בפתח כשעתיים • צלם יומן גבע, **רוי גורפיני** קל, יצא השבת במיוחד לירושלים כדי ל-צלם את ההפגנות של קנאי מאה-שערים. בין השאר הציגו שוטרי הבינה בפני הצלם גם ערימה של מספרים אותם פיזרו הדתיים על הכבישים. "איזה מזל שלא עלינו על מס' מרים אלה", אמר גורפינקל בשמחה. הוא יצא לתל-אביב במכוניתו. כעבור מספר קילומטרים ארע תקר בגלגל. כשיצא גורי-פינקל לבדוק את הגלגל, מצא גם נעוצים בו שלושה מאותם מסמרי-הקנאים • יושבראש הנהלת הסוכנות, **משה שרת**, גילה ה' שבוע כי למרות כל מה שעבר עליו, הוא נשאר עדיין נמרץ ותוקפן. היה זה כאשר משמר משטרה נקרא לפנות מפתח הבנין החשוף של הסוכנות בקריה בתל-אביב שלוש משפחות של עולים חדשים, מוטפלות ביל-דום, ישישים ונשים הרות, ששבטן שביתת-שבת במקום. השוטרים, שהמיהם נכמרו למראה האומללים, היססו להשתמש בכוח כדי לפנותם. קצין המשטרה שהיה אחראי על הפעולה, יגיש אל שרת ושאלו: "לפנות את האנשים האלה בכוח, אורוגי?" "כן, ב' החלט! פנו אותם בכוח!" היתה תשובת שרת. אולם אחרי שהקצין ביקש ממש שרת אישור בכתב כי אומנם היה זה הוא שנתן את ההוראה להשתמש בכוח נגד ה' שבובתים, פקד שרת על אחד מפקדיו לתת לשוטרים הוראה בכתב, ואז פונו המשפחות בכוח.

***

פרקו הזמר

מארגני הופעתה של להקת הבאלט המל' כותי בישראל החליטו לארגן מסיבת-עיתוני אום לכבוד כוכבי-הלהקה, **מרגוט פוני טיין** ו**נורייב גורייב**. זה היה קצת משונה בעיני קציני-העיתונות של הלהקה, ש' הגיע מיים מספר קודם לכן. "הם לא אוה' בינם מייבק מיוחד לאתונה כדי לקבל את הסכמתם של הרקדנים הופיע במסיבה ב' מלון זן. המסיבה נקבעה לשעה 12 בצה' ריים ביום הראשון השבוע. בשעה היעודה התכנסו במקום כחמישים עיתונאים, צלמי יומניק, לנוע וטלבוניה ושדדני רוי, אולם איש מחברי הלהקה לא היה במקום. רק כעבור עשרים דקות הופיע נורייב בפנתה, כשהוא לבוש בבגדים, הופתע לשמוע כי הוא צריך להיות במסיבה. "אני הולך רק להחליף בגדים", אמר ונעלם. כעבור עשר דקות נוספות הגיעה למקום מרגוט פוניין, ואילו נורייב ו**הרבץ הלפמן** מנהל ה' להקה, לא גילו כל סימני-חיים. רק מיוחד שיצא לחפשם איתר אותם רצים על חוף-הים. באיחור של שעה וחצי הגיעו השניים ישר מהים אל מסיבת-העיתונאים. כאשר הר' פיע הלפמן, הוא הוצג כ"האיש שעשה את הסרט הנפלא נעליים אדמות", אבל ל' אין נעליים בכלל!" שאג הלפמן והצביע על רגליו היחפות. נורייב הגיע במכנסיים קצ' רים, כשבידו מסרק. הוא הזעיק אליו מיד את איש יחסי-הציבור, **שמואל שי**, הציג בפניו את השאלה הגורלית: "איפה אני צריך לשים את המסרק?" באותה מסיבה גילתה מרגוט פוניין כי יש לה רק שני עקרונות, עליהם היא מקפידה מאוד בחייה: לא לחתום את שמה על ציורים בהם היא מצוירת, ולא לקבוע לעולם פגישות •

קברו של יצחק בן-צבי בהרי-המנוחות תיירים באו לראות קבר-שלישיא

קולנוע

סרטים

רוח כעצי הבמבוק

תשוקות מזורות (בן-יהודה, תל' אביב; יפאן) הוא סרט המנפץ את כל ה' אשליות הרווחות בעולם המערבי לגבי ה' תענוגות שאפשר לזכות בהם בחלקו המד' רחי של הכדור. אם מה שמציג סרט זה הן הנאותיהם הגשמיות של בני יפאן, צריך אולי להתחיל להעריך מחדש את התועלת שבגישויות.

הסרט דן במה שהוא מגדיר כ"אחד מ' נכסי התרבות היפאנית" — מר קאנמוצ'י, מומחה לאמנות יפאנית עתיקה, ויחד עם זאת בעל לחץ דם גבוה המאיים לנפץ את ה' הבארומטר. מאחר שהוא דוגל בתיאוריה ש' אדם מתחיל להזדקן בגיל 10, גיל אותו עבר לפני כ-50 שנה, מנסה קאנמוצ'י להיל' חם בויקנה בשתי שיטות: גם עלידי זרי' קות וגם באמצעות התעוררות מינית.

תאחיו השפלות של זקן זה, עליהן מצ' בייע הסרט, מופנות כלפי אשתו החוקית, אוקיקו, שלמרות שילדה לו בת, הרי יחסי' מין מגעילים אותה, כיוון שהיא בתו של כהן דת. אולם מאחר שהיפאניות הן נשים צייתניות, שותה אוקיקו תמיד את הקונאי' הצרפתי שבעלה משקה אותה, דבר המקל עליה לצלם אותה בעירום לשם הגברת תא' חתיני.

פלט מין מזורחי. אולם מסתבר ש' שיטה זו בלבד אינה עוזרת להרחקת ה' זיקנה. הבעל מנסה תרופה אחרת: קינאה. הוא מוסר את הפילם שצילם לפיתוח לרופא צעיר, המבקר תדירות בביתו, תוך תקווה שהתמונות יעוררו את תאוותו של הרופא כלפי אשתו, דבר שיצליח לעורר בו קינאה.

מה שמומחה האמנות לא לקח בחשבון הוא שיש לו בבית גם בת צעירה, הווש' קת בעצמה ברופא. אולם מאחר שהרופא מעוניין באמה, היא מסכסכת בין כולם. צעירה זו מייצגת את הנוער היפאני המד' דרני. בהשחאה בין הישן לחדש, ידו של הישן על העליונה. האם מצליחה להסיר את הקימונו מעליה במהירות גדולה מזו בה מסירה הבת את בגדיה המערביים.

ההתרגשות המינית הכללית, הבאה ב' סרט תמיד לידי ביטוי ברוח סיערת הנוש' בת בחורשת עצי הבמבוק, אינה מצליחה לגרש את הזיקנה מעל מומחה העתיקות, ואף מביאה עליו את קיצו במהירות.

השלישיה שנשארה, האם הבת והמאהב, אינה רזה נחת גם היא. משרתת עיוורת צבעים מכניסה רעל למוזוג והם גחעים ב' זה אחר זה ליד השולחן, כשהאם עוד מצ' ליחה להפליט: "חנה המסכנה, שוב פעם טעית. שמת רעל בסאלאט!"

צבעי פאסטל חזירים ההופכים את גיבורי הסרט לחולניים בצבעם, עריכה מבולבלת של צילומים והעדר כל הרגשה של בימוי, משלמים את סאלט-המין המזרחי.

עדיין בבית-ספר תיכון, היה הוא בשבועות האחרונים עורך העתון עירוני. בטאון עיר' הנוער, שהוקמה כיריד המורח • רפי (גולסון) "איהו", העיתונאי, הרפתקן ובעל מועדוני-הילה, שבשנים האחרונות הפך ל' חלק מן הנוף הקבוע של אילת, עומד להצ' חיק את מושבו צפונה. רפי רכש לאחרונה רוא לו בשם חדש: מינוס 206 פלוס נלוסון • פיזמון, העתיד להפוך בקרוב ללהיט הוא פיזמונו של **חיים חפר** רוצים אן לא יכולים, שיושר בקומדיה החדשה שמעלה תיאטרון העונות: ארלקינו ושלושת הקרני' יום. הפיזמון כתוב בסיגנון המבטיח לו ש' לא יושר לעולם בקול-ישראל. לדוגמא: "אנחנו שלושה בחורים אמיצים / וגם בריי' נים גדולים / אנחנו רוצים, אנחנו רוצים / — רוצים אבל לא יכולים... אם לנו קור' צת דוכסת / אין כוח לקפוץ למרפסת / רוזנת שירים לנו שרה / אבל במגדל שם היא נרה / אחת מטרוניתה ליטפנו / אבן את שירינו עיפנו / נכנסנו לבסוף לבור' דלו / לחטוף קצת שניה לעזאזלו • שח' קני התיאטרון העירוני בחיפה עדיין לא נרגעו מפרשת סילוקה של השחקנית הצעיר' רה **ברכה נאמן**, שנקבעה לתפקיד הנשי הראשי במחזהו של **משה שמייר**, הירוש', שהתיאטרון עומד להעלות. שמייר, המכיים בעצמו את מחזהו, יחד עם הבמאי הצעיר **דויד ברגמן**, בחר בעצמו את ברכה ל' תפקיד, הזמינה לחיפה מבלי שיראה אותה אפילו פעם אחת על הבמה. אחרי שברכה החלה בחזרות-קריאה, **רות סגל**, רוצה בתפ' רת של התיאטרון, "על גופתי המתה", אמר שמיר כאשר שמע זאת. אולם כעבור יום נאלץ להיכנע ללחץ שהופעל עליו, כיוון שמעמדו בתיאטר' רון מעורער עקב כשלון מחזהו הקודם.

***

הדור השני

תופעה מעניינת המתגלה בין עתונאי יש' ראל היא חזירתו של דור שני של עתונאים קטנים, אל חצר-התיכור עתונאים, שהם בני' הם של עתונאים הפעילים עדיין, נוסף ל' אחרונה גם **חיים פורטנר**, בנו הצעיר של הכתב הפלילי של ידיעות-אחרונות, **שבתאי פורטנר**. למרות שהבן לומד

"תשוקות מזורות" אבא מצלם את אסא בעירום